

bende, at der ikke i den Henseende var noget Særligt at bemærke (Monrad: Nei!) Ja, det blev sagt, at der var en Forskjel imellem Lov og Grundlov, idet en Lov atter kunde hæves paa den samme Maade, hvorpaa den blev til, ganske vist. Men det er ikke det Afgjørende; der er derved en anden, og det den væsentlige Omstændighed at fremhæve, og det er den, at, dersom virkelig en Lov løser en Grundlovstvivl paa en Maade, som ikke svarer til Grundlovens sande Opfattelse, som ikke svarer til Grundlovens Bestemmelser, saaledes som de opfattes af den Ret, der har at anvende dem, saa er en saadan Lov ikke bindende. Der er en væsentlig Forskjel paa igjennem en Lov at forsøge paa at løse Grundlovstvivl og disses virkelige Løsning ad grundlovmæssig Wei. (Monrad: Maa jeg bede om Ordet!)

Hvad endelig angaaer selve Nødvendigheden, om jeg saa maa sige, af en bestemt Ordning af de Spørgsmaal, hvorom der her er Tale, saa skal jeg idag endnu kun gjøre den ene Bemærkning, at hvis der virkelig skulde være Trang til at forebygge noget Misgreb, saa troer jeg for min Deel, at den rette Wei væsentlig og fortrinsviis er at søge igjennem Opfattelsen af Finantsloven. Intet skulde f. Ex. være mig kjærere, end om man kunde undgaae alle virkelige Tillægsbevillinger, og det er virkelig ikke for Regjeringens Fornøielse, at den indbringer saadanne. Dersom Finantsloven kunde affattes paa en saadan Maade,

at man kunde slippe for de egentlige Tillægsbevillinger, for Efterbevillingerne, saa skulde det sandelig ikke være Nogen kjærere end Regjeringen, men den Maade, hvorpaa Finantsloven nu er affattet, f. Ex. uden noget som helst Beløb til usforudsæete Udgifter, og saa fremdeles, uden skarp Adskillelse mellem calculatortiske Poster og bindende Poster, er virkelig ikke ffikket til at gjøre det muligt at komme igjennem uden Tillægsbevillinger.

Monrad: Jeg kan ikke anerkjende, at en Lov ikke skulde være bindende saavel for Regjeringen som for Domstolene, fordi den, efter en eller anden individuel Fortolkning, kunde synes at være i Strid med Grundloven. Det er den Magt, der giver Lovene, som afgjør Spørgsmaalet, om Grundlovens Bydende er efterkommet eller ikke; andre Principer kunne muligviis under andre Forfatninger gjøres gjældende; det kan maaffee have sin Fordeel og Hensigtsmæssighed, det benægter jeg ikke; men jeg betvivler, at nogen Domstol, efterat den lovgivende Magt havde løst et saadant Spørgsmaal, vilde paa Grund af, at Løsningen efter dens Skjøn var i Strid med Grundloven, unblade at respectere den givne Lov, og endnu mere tvivler jeg om, at en Regjering, et Ministerium vilde sige: Ja, den eller den Lov er vel givet paa grundlovmæssig Maade, men efter vor Opfattelse strider den mod Grundloven, derfor bryde vi os ikke om den.